

Jót tenni jó! - interjú egy nem is annyira hétköznapi hőssel

Mosolyt varázsol súlyosan beteg gyerekek arcára, megmutatja nekik, hogy bármire képesek. Tesz azért, hogy a sürgősségi műtétre érkező családtagjainkon tudjanak segíteni. Véradásokat szervez, hogy biztonságos vérkészlet álljon fenn. Kása-Buth Fannival beszélgettem, akinek a kihívásokkal teli gyermekora inspirációként szolgált felnőttkori önzetlenségéhez.

Írta: Klisóczyki Fanni

„Fájó hideg reggeleken, amikor a jókedv visszaretten,
ne feledd, hogy napfényt rejt a szíved!
Hétköznapiok pókhálóján fennakadva búsulsz talán,
tudnod kell, hogy nem vagy egyedül.”

Így kezdődik Rúzsza Magdi dala, melyet minden együtt töltött nap végén közösen, kört alkotva harsognak a Bátor Tábor ifjú lakói. „Felemelő érzés minden nap zárásaként elénekelni, miközben ott vagyunk, és tudjuk, hogy mennyi élményünk van már” – idézte fel Kása-Buth Fanni a kedvenc tábori élményét. Fanni súlyos beteg gyermekként vett részt először a táborban, majd önkéntesként is számos alkalommal visszalátogatott. Eközben már öt éve a Magyar Vöröskeresztnél dolgozik, így elmondható, hogy a jótékonyság központi szerepet tölt be életében.

Egy beteg gyermek harca

Crohn-betegség. Ez az autoimmun eredetű gyulladáscsökkentő bélbetegség sokunk számára semmit sem mond, pedig a bélelzáródástól kezdve a vastagbélrákig számos komoly probléma okozója lehet. Az akkor negyedik osztályos Kása-Buth Fanni számára a Crohn-betegség élete teljes felfordulását jelentette. Fanninak először szteroid tartalmú gyógyszereket kellett szednie, ami megváltoztatta az arcát és a kinézetét, mely az osztály- és iskolatársainak is remek csúfolódási lehetőséget teremtett, nem kis fájdalmat okozva neki.

Bár az elején hittek benne, hogy gyógyszeres kezeléssel megállíthatják a Crohn-betegség tüneteit, ám a rövid enyhülés után az sokkal agresszívabban tért vissza. Fanni már felső tagozatosként olyan nehézségeken ment keresztül, ami a legtöbb embert egész élete során elkerül: kilyukadt a vastag- és vékonybele, melynek műtétje után stroke-ot kapott. Emiatt újra kellett tanulnia az olvasást, írást, számolást, hogy visszatérhessen az iskolába, egy megszokott osztályközösségbe, az esetleges csúfolódások ellenére is. Másodjára, hetedikesként már képes volt elengedni a füle mellett a bántó megjegyzéseket. Ekkorra már a strandon sem szégyellte a műtéti hegeit – hiszen ez mind az útjához tartozik, másoknak pedig semmi köze hozzá.

Kivirul az ég

2015-ben, a sok nehézség után Fanni életébe is beköszöntött a napsütés. Meghívást nyert a Bátor Táborba, „ahol mindig süt a nap” – legalábbis a tábor szlogenje szerint. Megérkezve, miután átesett egy orvosi vizsgálaton, le kellett adnia a gyógyszereit és telefonját, hogy az ott eltöltött egy hétben tényleg semmi ne terelje el a figyelmét – neki egyetlen feladata volt: hogy jól érezze magát.

De mi is az a Bátor Tábor? A Bátor Tábor 2001 óta nyújt sorsfordító élményeket a súlyosan vagy krónikusan beteg gyerekeknek és családjaiknak, illetve azoknak a családoknak, akik elvesztették a gyermeküket. A tábor célja újraindítani a gyerekkort – nevetést, erőt és bátorságot adni azoknak az ifjoncnak, akik az életet a nehezebb oldaláról kellett, hogy megismerjék.

Fanni természetesen aggodalmakkal tele érkezett ebbe a táborba. Nem ismer senkit, kikkel fog beszélgetni? Hogyan fogja teljesíteni az ügyességi feladatokat, amikor ő gyengébb, és ügyetlenebb, mint az egészséges társai? „A Bátor Tábor legnagyobb értéke, hogy nem ismer lehetetlent. Egy kerekesszékes gyereket is felvisznek a kötélpályára, hintáztatják a magasban, míg egy félkezű gyereket is megtanítanak íjászolni” – mesélte Fanni.

„Elsőnek félsz tőle, milyen erő kell ahhoz! Úgy voltam vele, hogy az evezés biztosan nem lesz a kedvenc programom, de essünk túl rajta. És mennyire jó volt! Nem kellett annyi erőt belefektetned, mert a cimbik segítettek hátul a csónakban, de mégis te

csináltad, beletetted a magadét” – elevenítette fel Fanni azt a feladatot, ahol leginkább le kellett küzdenie a gátlásait.

Bátor Tábor másképp?

A táborban szerzett élmények hatására Fanni azonnal megfogadta, hogy vissza fog térni, de nem betegként. Legközelebb cimborá lesz. „Amit ott kaptam 2015-ben, az egy akkora löket volt, hogy igenis mindent meg tudsz csinálni. Én is ezt szeretném átadni. Hogy attól, mert beteg vagy, vagy mert küzdesz valamilyen problémáddal, ugyanúgy értékes ember vagy, és ugyanúgy meg tudod csinálni ezeket a dolgokat, csak lehet, hogy kicsit lassabban. Ami nem baj.”

A lelkes tenni akarással azonban még várnia kellett, hiszen a táborba csak 20 éves kortól lehet önkéntesnek jelentkezni. Amint betöltötte, jelentkezett, behívták interjúra, és a képzéseken is részt vett. Az első turnusba mégsem került be – várólistás lett. „Úgy voltam vele, hogy ha nekem önkénteskednem kell, és szeretnének, akkor úgyis szólni fognak. Lesz egy szabad hely” – emlékezett vissza Fanni. Igaza volt, üresedés lett, és be is hívták.

Fanni eddig három turnuson át táboroztatott játzó cimboraként, jelenleg pedig várja az értesítést a negyedik lehetőségéről. Bár Fanni immáron ötödik éve dolgozik a Magyar Vöröskeresztnél, annak ellenére, hogy teljes állásban foglalkoztatják, a szabadidejét sem sajnálja önkénteskedésre fordítani – a 23 kivehető szabadnapja jelentős hányadát, évente akár 12-14 napot is a Bátor Táborral tölt.

Táboroztató cimboraként is találkozott olyannal, aki a saját evezős élményéhez hasonlóan túllépett a korlátjain. Elmesélte, hogy egy kislány rettegett a magasságtól, így eldöntötte, hogy nem vesz részt az aznapi ügyességi feladaton. Ám látva a többieket, egyre kíváncsibbá vált. „Addig-addig mondtuk neki, hogy ha csak két lépcsőfokot megy azon a létrán, az is egy hatalmas plusz lesz. Végül felmászott, és le is ugrott a mélybe! Bár nem csinálta meg az egész pályát, de amennyire félt a feladattól, ez legalább akkora lépés volt számára. Csodálatos volt látni, ahogy előntötte a kislányt a bátorság” – mesélte Fanni. Azoknál a gyerekeknél pedig, akik akár több egymást követő évben is visszatérnek, szemmel látható a fejlődés. Ez egy

olyan hely, ahol a táborozók visszakaphatják azt a gyermekkort, amit jogtalanul vesztek el.

„Reményt ad, hogy elmész egy táborba, ahol te az lehetsz, aki vagy. Nem kell senkitől elbújni, nincs az, hogy nekem más az arcom, szégyellem, hogy kerekesszékekben ülök. Elfogadnak úgy, ahogy vagyok. És tényleg igaz, hogy a Bátor Táborban mindig süt a nap – olyan táborom még soha nem volt, hogy annyira rossz idő lett volna, hogy akár egy programot is meg kelljen állítani. De nagyon keveset tudnak felsorolni is, pedig kérdezgettem.”

Belőled is lehet hétköznapi hős

Kiknek ajánlja Fanni a Bátor Tábori önkéntességet? „Mindenkinek, aki egy életre szóló élménnyel szeretne gazdagodni, és szeretné ezeket az élményeket átadni.” De természetesen nem lehet mindenkiből tábori cimborá, idő, vagy ambíció hiányában sem. Náluk az első és legfontosabb dolog, hogy gondosan válasszák meg, kinek adják az adójuk 1%-át.

A Bátor Tábor épp az ilyen elfoglalt emberek számára szervez egy GO! programot is, mely során az önkéntesek kórházakba látogatnak el, és az ott lévő beteg gyerekekkel beszélgetnek, játszanak, mesét olvasnak nekik. „Várod, hogy végre két óra legyen, hogy anya vagy apa megérkezzen. Milyen jó lenne, ha ebben az időintervallumban lenne egy plusz, egy új arc, aki fel tudja dobni a napodat” – emlékezett vissza Fanni. Hozzájuk például a Bohócdoktorok jártak be látogatási időn kívül is.

De mi a leggyorsabb, mégis legeredményesebb jócselekedet, amit egy felnőtt ember megtehet? Amennyiben elmúltál 18 éves, és 50 kilónál nehezebb vagy, úgy ez a véradás. „Az, hogy egy ember a saját vérét adja, saját magából ad valaki másnak, annak érdekében, hogy egy ismeretlen jól legyen, vagy jobban legyen – szerintem annál önzetlenebb dolog nincs a világon” – mondta Fanni, majd hozzátette, ha véradásra készülünk, előtte igyunk sok-sok folyadékot, és fogyasszunk zsírszegény, de szénhidrát-dús ételeket.

„A szlogenem: jót tenni jó. Ezt nagyon sokszor mondom, mert tényleg egyetértek vele. Ha tudsz valami jót tenni, az másoknak is jó lesz, és téged is eltölt.” Fanni azt

tanácsolja, hogy mindig járjunk nyitott szemmel. Ha felveszünk egy elhullott szemetet az utcán, vagy minden alkalommal, amikor látunk egy adománygyűjtő szervezetet a szupermarketben, veszünk egy csomag lisztet, sőt, konzervet vagy épp papírsebkendőt, már akkor is rengeteget tettünk a társainkért. És ha komolyabb lehetőségeket fontolgatnánk, akkor azt mondta: „Én még soha nem találkoztam olyannal, hogy valaki felhívott volna egy szervezetet, hogy önkénteskedni szeretne, és ne találtak volna neki azonnal valami feladatot.”